నాణానికి మరోవైపు

ఉదయం లేచిన దగ్గరనుంచీ నర్మదకి చాలా హుషారుగా వుంది. తను ఆఫీసులో జాయినవుతున్న తొలిరోజు. రాత్రల్లా ఈ ఆనందంతో సరిగ్గా నిద్ర కూడా పట్టలేదు. తెల్లవారగట్లే కాస్త కునుకులా పట్టింది. మళ్ళీ ఉలిక్కిపడి లేచింది. టైము చూస్తే అయిదు దాటింది. గబగబా లేచి ముఖం కడుక్కుని, కాఫీ తాగి, దినకృత్యాలు ముగించుకుని లంచ్ బాక్సు రెడీ చేసుకుని కాస్త టిఫిన్ తిని బయలుదేరేసరికి తొమ్మిది గంటలు దాటుతోంది. గబగబా బయలుదేరి, మొదటిరోజు బస్సయితే లేటవుతుందని ఆటో ఎక్కింది. అరగంటలో ఆఫీసులో వుంది.

ఆఫీసులోకెళ్ళి ముగించవలసిన ఫార్మాలిటీస్ ముగించి, తను చెయ్యవలసిన పనుల గురించి తెలుసుకుంది. మేనేజర్ తగ్గరకు తీసుకెళ్ళి పరిచయం చేస్తానని హెడ్ క్లర్కు వచ్చాడు. నర్మద లేచి మేనేజర్ గదిలోకి వెళ్ళింది.

బెల్ మోగగానే 'కమిన్' అన్న గొంతు విని ముందు హెడ్ క్లర్కు వాసుదేవరావూ, వెనక నర్మదా లోపలికి వెళ్లారు.

"నమస్కారం సార్!" అన్న అతనివైపు చూశాడు కె.ఎ.రావు. "ఈమె నర్మదగారు. మన ఆఫీసులో కొత్తగా జాయినయిన మీ పి.ఎ. సార్." అంటూ పరిచయం చేశాడు వాసుదేవరావు.

"నమస్కారం సార్" అన్న నర్మద తెరిచిన నోరు తెరిచినట్లే వుంచి మేనేజర్ వైపు అలా చూస్తూనే వుండిపోయింది. అదే పరిస్థితి కె.ఎ.రావుకీ కలిగింది.

ప్రతి నమస్కారం చేయకుండానే "ఎస్, ఓకే, యుకెన్ గో నౌ" అంటూ వారిని పంపి ఆలోచనలో పడ్డాడు కె.ఎ.రావు.

నర్మద ఈ వూళ్లోనే వుందా? అందునా నాకు పి.ఎ.గా రావడమా? చాలా ఆశ్చర్యంగా వుంది. నేనీ ఆఫీసులోనే వున్నాననీ, నాకే పి.ఎ.గా చేరుతున్నాననీ నర్మదకి తెలుసా? తెలిసే చేరిందా? పదిహేనేళ్ళ క్రితం నన్నొదిలేసి వెళ్ళిన నర్మదని మళ్లీ ఇదే చూడడం. కాస్త వయసు వల్ల వచ్చిన మార్పు తప్ప మరే మార్పూ లేదు. నన్ను చూసి ఏమనుకుంటోందో? అన్న ఆలోచనలతో ఆనంద్‌కి ఆఫీసు పనిమీద ధ్యాస లగ్నం కావడం లేదు. ఏమిటో మనసు ఆందోళనకి గురై, ప్యూన్‌ని పిల్చి కాఫీ తెమ్మని, అతను తెచ్చిన కాఫీ తాగి, రివాల్వింగ్ కుర్చీలో జారగిలపడి కళ్ళుమూశాడు రావు.

"కే.ఏ.రావంటే ఎవరో అనుకున్నాను. ఆనందరావని అనుకోలేదు. ఈ వూరెప్పుడు బదిలీ అయి వచ్చాడు? విధి ఎంత విచిత్రమయినది? పదిహేనేళ్ళ క్రితం తెగిపోయిన బంధం మళ్ళీ అతని దగ్గరే నన్ను ఉద్యోగం చెయ్యమని చెప్తోందా? ఎలా చెయ్యాలీ ఉద్యోగం!? పోనీ మానేస్తే! మళ్ళీ మరో ఉద్యోగం దొరకొద్దూ?"

పంతాలూ, పట్టుదలలో భర్తనొదిలేసి వచ్చేసింది. "నీ డబ్బు కూడా నాకు అక్కరలేదని కోర్టులో చెప్పి మరీ విడిపోయింది. తల్లి వున్నన్నాళ్లూ అక్కడే వుంది. తల్లి గతించింది. మరదలు కాపరానికి వచ్చాక ఇంట్లో కొన్ని మార్పులు జరిగాయి. ఇంక ఆ ఇంట్లో వుండలేక ఉద్యోగాన్వేషణ ప్రారంభించింది. ఎన్నో ఉద్యోగాలకి అప్లై చెయ్యగా, చెయ్యగా కష్టంమీద ఈ ఉద్యోగం వచ్చింది. నిజానికి తన పి.జి.కి తగిన ఉద్యోగం కాదు. కానీ ఏదో ఒకటని చేరింది.

"మరిప్పుడు ఏం చెయ్యాలి? విడాకులు తీసుకున్న భర్త దగ్గర పనిచెయ్యాలా? వద్దా!" అన్న ఆలోచనతో తల తిరిగిపోసాగింది. నాకు వేరే ఉద్యోగం దొరికేదాకా తప్పదు. దురదృష్టం నన్నిలా వెంటాడుతోందేమిటి?

తల్లి వున్నన్నాళ్ళూ ఎంతో గారంగా చూసుకుంది. ఆ తరువాత తమ్ముడూ, మరదలూ తను వాళ్ళకి అడ్డుగా వున్నట్టు భావించారు. అది చాలా బాధించింది. చిన్నప్పటి నుంచీ నర్మదది చాలా పట్టుదల గల స్వభావం. ఆమె పుట్టింట ఆడింది ఆట, పాడింది పాటగా సాగింది. అత్తింట కూడా అలా సాగాలన్నది ఆమె పట్టుదల. అత్త మామలకి ఆనంద్ ఒక్కడే కొడుకు. అందునా ఆనంద్ నర్మదని కావాలని కోరి మరీ చేసుకున్నాడు. దాంతో నర్మదకి మరీ అహంకారం పెరిగింది. ప్రతీ విషయానికీ తనదే పెత్తనంగా, పైచేయిగా వుండాలని కోరుకునేది. అత్తగారికి నర్మద లక్షణాలు నచ్చేవి కాదు. దాంతో ఆనంద్ మధ్యన నలిగిపోయేవాడు. ఇటు తల్లికి చెప్తే ఆమె "పెళ్లాం వచ్చాకే మారిపోయావురా!" అంటూ సణగడం, అటు నర్మదకి చెప్తే "అయితే నన్నెందుకు పెళ్లాడారు? మీ అమ్మతోటే వుండలేకపోయారా? అమ్మ కూచిలాగ" అంటూ సాధింపులతో తల తిరిగిపోయేది. చిలికి, చిలికి గాలివానై చివరకు తల్లిని ఓల్డేజ్ హోంలో చేర్పించమని చెప్పింది. అది ఆనంద్‌కి నచ్చలేదు. అయితే నేనే వెళ్లిపోతానని ఓ రోజు భర్తని క్యాంప్‌కి వెళ్లనిచ్చి, తన సామానుతో సహా పుట్టింటికి వచ్చేసింది. తరువాత ఎవరెంత చెప్పినా వినక లాయరు ద్వారా విడాకుల నోటీసు పంపింది. చివరకు విడాకులు వచ్చాయి. ఆ తరువాత ఆనంద్ గురించి ఆమె తెలుసుకునే ప్రయత్నం చెయ్యలేదు.

తండ్రి గతించాడు. తల్లిని ఒప్పించి పి.జి.లో చేరి పూర్తిచేసింది. తరువాత తల్లి కూడా గతించడం, ఇంట్లో మార్పులతో ఉద్యోగాన్వేషణ - కొన్నాళ్ళకి వేరే వూళ్ళో ఈ ఉద్యోగం రావడంతో ఎంతో స్వేచ్ఛగా వుండొచ్చనుకుంది. కానీ జరిగిందేమిటి?

మళ్లీ యిన్నేళ్ళ తరవాత ఆనంద్‌ని కలుసుకుంది. రేపటి నుంచి అతని దగ్గరే పని చెయ్యాలి. ఈ ఉద్యోగం ఎలా చెయ్యడం? అన్న ఆలోచనలతో బుర్ర వేడెక్కిపోసాగింది. రాత్రి చాలాసేపటి వరకూ నిద్ర పట్టలేదు.

తెల్లవారింది. తప్పదన్నట్లుగా కార్యక్రమాలు ముగించుకుని ఆఫీసుకి బయలుదేరింది. నిన్నటి ఉత్సాహం లేదు. ఆఫీసుకి చేరిన కాస్సేపటికి మేనేజరు గది నుంచి పిలుపొచ్చింది. పెన్నూ, పేడూ తీసుకుని ఆనందరావు గదిలోకి వెళ్లింది.

గదిలోకి అడుగుపెట్టిన నర్మదని చూస్తూనే "హలో నర్మదా! రా కూర్చో, ఎలాగున్నావు? బాగున్నావా?" అన్న అతని పలకరింపుకి ఉలిక్కిపడి చూసింది. తలొంచుకునే "బాగానే వున్నాను. మీరెలాగున్నారు? మీ అమ్మగారెలా వున్నారు?" అంది యాంత్రికంగా. "అమ్మ బాగానే వుంది. మా ఊర్లోనే వుంది. బాగా పెద్దదయింది కదా! ఇక్కడ నేను ఒక్కడినే వుంటున్నాను" అన్నాడు ఆమె వైపుకి చూస్తూనే. ఆ మాటలు అలా చెప్పడంలో ఏదో తేడా కనపడింది. "అయితే తను విడాకులు ఇచ్చేశాకా మళ్లీ పెళ్లి చేసుకోలేదా?" అన్న సందేహం కలిగింది. కానీ అడిగే ధైర్యం లేక తలొంచుకునే "డిక్టేషన్ ఇస్తారా?" అన్నదానికి "ఏంలేదు, మాట్లాడాలని పిల్చాను. కూర్చో కాఫీ తెప్పిస్తాను" అంటూ ప్యూన్‌ని పిల్చిన ఆనంద్‌ని వారించలేక, ఎదుటి కుర్చీలో కూర్చుంది నర్మద.

సిగ్గు, సంకోచం మనసంతా ఆవరించింది. ఆనంద్ ఏదన్నా మాట్లాడితే బాగుండునని ఎదురుచూస్తోంది. అతను నర్మద వైపు చూస్తూ కూర్చున్నాడు. ఇంతలో వచ్చిన కాఫీని నర్మద కొకటిచ్చి, తనో కప్పు తీసుకున్నాడు. ఏం మాట్లాడాలో తెలీక "ఎక్కడుంటున్నారు?" అంది. అతనుండే ఏరియా చెప్పగానే ఉలిక్కిపడింది. తనుండేదీ అక్కడే! అతనుండే యింటికి కొద్ది దూరంలో ఓ గదీ, వంటిల్లూ తీసుకుని వుంటోంది. "నువ్వెక్కడుంటున్నావు?" అన్న అతని ప్రశ్నకి "మీ వీధిలోనే ముకుందం గారింట్లో" అంది. "ఓ! ఐసీ. అయితే ఉదయం నా కారులో వచ్చేస్తూ వుండు. కలిసి ఆఫీసుకి వచ్చేదాం" అన్న మాటలకి ఏమీ జవాబివ్వలేదు.

మర్నాడు ఉదయం తొమ్మిదిన్నరకి ఇంటి ముందు కారాగింది. డ్రైవరు వచ్చి "సార్ రమ్మంటున్నారు" అన్నాడు. అనాలోచితంగా పర్సూ, లంచ్ బాక్సూ తీసుకుని కారెక్కింది. వెనక సీట్లో కూర్చున్న ఆనంద్ ప్రక్కని కూర్చోడానికి ఏమిటో సందేహంగా వుంది. రెండేళ్ళకి పైగా అతనితో కలిసి జీవితం గడిపింది. ఒకరినొకరు బాగా ఎరుగుదురు. అలాంటిది యిప్పుడు అతని ప్రక్కని కూర్చోవాలంటే ఎందుకు మొహమాటం? ఈ పదిహేనేళ్ల ఎడబాటూ యిద్దరినీ కొత్తవారిని చేసేసిందేమిటి?

అసలు ఆనంద్ తప్పేమిటీ? అతను చేసిన నేరమేమిటీ? చిన్న చిన్న విషయాలని పట్టించుకుని, పట్టుదలతో సంసారాన్ని పాడు చేసుకుంది. అతను తనెప్పుడూ పల్లెత్తు మాట అనలేదు. తన కోరికల్ని తీర్చగలిగినన్నీ తీర్చేవాడు. కొన్ని చెయ్యలేనివి వుంటేనూ, పరిస్థితుల్ని బట్టి కొన్ని కాదంటేనూ ఉక్రోషం వచ్చేది. దాంతో పెద్ద గొడవ చేసి సాధించేది. అయినా మాట్లాడేవాడు కాదు.

ఒక విధంగా చెప్పాలంటే అతని ఓర్మినంతా పరీక్షగా పెట్టింది. ఎప్పుడూ తన తరపు నుంచే ఆలోచించేది. తెగేదాకా తాడు లాగింది. ఒకవైపు నుంచే తాడుని తెంపింది. అమ్మ

వున్నన్నాళ్ళూ తన గారాలు సాగాయి. అమ్మ పోయి, తమ్ముడి పెళ్లితో నాణానికి మరోవైపు కనపడింది. ఒంటరిదయింది. వేరే వెళ్ళి వుంటానంటే తమ్ముడు ఏమీ మాట్లాడలేదు. మరదలి దగ్గర తన ఆటలు సాగేవి కావు. వాళ్ళిద్దరి మధ్యా నలగడం ఇష్టంలేని తమ్ముడు వేరే వెళ్తుంటే మాట్లాడలేదు.

వేరే వెళ్ళేకా ఒంటరితనం బాధించసాగింది. తన తప్పులొక్కటొక్కటే గుర్తుకు రాసాగాయి. అప్పుడు భర్త గుర్తుకొచ్చేవాడు. అతని ఓర్మి, శాంతం గుర్తుకొచ్చేవి. కానీ ప్రయోజనం?! అంతా అయిపోయింది. విడాకులు వచ్చేసాయి. ఇప్పుడు వయసు కూడా నలభయ్యోపడిలో పడబోతోంది. ఇప్పుడు తనకి భర్త కాదు – ఓ తోడూ, నీడా కావాలని మనసు కోరుకుంటోంది. అదిప్పుడెలా సాధ్యం?

ఆఫీసు దగ్గర కారు ఆపాడు ఆనందరావు. తన ఆలోచనల్ని కట్టిపెట్టి కారు దిగింది. ఈ కారు తనది కాదు. అతను తనవాడూ కాదు. కలిసొచ్చి ఓ చోట దిగారు. అంతే! ఏదో బాధ తన్నుకొస్తోంది.

ఇలా రోజూ అతని కారులో రావడం, అతని దగ్గర పనిచెయ్యడం. అంతేకాదు, ఆనంద్ పెళ్లయిన తరువాత తనతో చనువుగా ఎలా వుండేవాడో అలాగే చనువుగా పలకరించడం, మాట్లాడటం, కాఫీ తెప్పించడం, యిద్దరూ కలిసి తాగడం లాంటివి చెయ్యడం మామూలయ్యాయి. నర్మదకి అతనిలో ఏవిధమైన మార్పు కనబడకపోవడం చాలా ఆశ్చర్యంగా వుంది. అలా అని ఎప్పుడూ హద్దుమీరి మాట్లాడలేదు. తన పట్ల ఏ కోపమూ, పగా, ద్వేషమూ లేకుండా పాత ఆనంద్‌లాగే, తన భర్తగా వున్నప్పటిలాగే వున్నాడు. నిజంగా ఎంత శాంతమూర్తి. పెళ్లి తరువాత తనెంత గొడవ చేసినా కూడా యిలాగే వుండేవాడు. యిలాగే మాట్లాడేవాడు. అప్పటికీ, యిప్పటికీ ఏ మార్పూ లేదు. ఒక్కడూ వుంటున్నాడు. అంటే యింకా అతను నన్నే ప్రేమిస్తున్నాడా? ఆనంద్ నా గురించి అడిగినప్పుడు అతనితో దాచుకోకుండా తన గురించి అంతా చెప్పింది. తల్లీ, తమ్ముళ్ళ గురించి చెప్పిన విషయాలు విని చాలా బాధపడ్డాడు. “ఒక్కర్తివీ వుంటున్నావా?” అన్నాడు జాలిపడుతూ.

రాను రాను ఒంటరి బ్రతుకుతో, యాంత్రిక జీవనంతో విసిగిపోయిన నర్మద అనుకుంది. ఆనందరావుతో మాట్లాడి తను “మళ్లీ నీ దగ్గరికి వచ్చేస్తా”నని చెప్దామని. మళ్లీ బిడియం అడ్డొచ్చేది. అతని నడత, ప్రవర్తన, మాట చూస్తోంటే తను వస్తానంటే వద్దనడని మనసు ధైర్యం చెప్తోంది. కానీ అడగాలంటే నామోషీ! ఒక్కోసారి అతనే తనని వచ్చెయ్యమని అడిగితే ఎంత బాగుండేది అనిపించేది. ఎప్పుడూ ఏదో లోకాభిరామాయణం మాట్లాడేవాడే తప్ప సొంత విషయాలేం మాట్లాడేవాడు కాదు. ఒక్కోసారి నర్మదకి అతని మీద కోపం వచ్చి బాగా తిట్టాలనిపించేది. తనకేం స్వతంత్రం వుంది? విడిపోయి ఎన్నేళ్ళయిపోయింది! “ఇంకా నీకేం హక్కుంది, నా మీద కేకలెయ్యడానికి?” అని అడిగితే ఏం సమాధానం చెప్తుంది?

ఇపుడు ఆఫీసులో వున్నా, ఇంటికెళ్ళినా యివే ఆలోచనలు. మనసు నిలవనివ్వడం లేదు.

బుర్ర వేడెక్కిపోతోంది. మళ్ళీ ఆనంద్ దగ్గరకి వెళ్ళిపోవాలి. వాళ్ళమ్మని జాగ్రత్తగా చూసుకోవాలి. మరదలు తన్ని సరిగ్గా చూడకపోతే బాధపడింది. అలాగే ఆనంద్ తల్లీ బాధపడి వుంటుంది. ఇంక యిలా ఒంటరి బ్రతుకు బ్రతకడం దుర్భరం. టైము చూసి ఆనంద్‌ని అడిగెయ్యాలి. ఈ విడాకులు కాగితాలమీదే! మనసుల్లో కాదు. మనుసులు కలిస్తే! ఈ విడాకులు చింపేస్తే ఏం చేస్తాయి? అనుకుని చివరికి తన మనసులోని మాట ఆనంద్‌కి చెప్పాలని నిశ్చయించుకుంది.

ఎప్పటిలాగే కారులో యింటి దగ్గర దింపిన ఆనంద్‌ని "లోపలికి రండి, కాఫీ తాగి వెళ్దురుగాని" అంది నర్మద సందేహిస్తూనే. "పద" అన్నాడు ఎలాంటి అభ్యంతరం చెప్పకుండానే.

లోపలికి వెళ్ళి కాఫీ, జంతికలూ తెచ్చి అతని ఎదురుగా బల్లమీద పెట్టింది. తను వచ్చేసరికి అతని చేతిలో ఆల్బమ్ వుంది. అది తమ పెళ్ళి ఫోటోలది. అది అతను చూడటం నర్మదకి ఎంతో ఆనందంగా వుంది. ఆ ఫోటోలు చూస్తుంటే అతని మనసులో ఎలాంటి ఆలోచనలు వస్తున్నాయో! ఏమనిపిస్తోందో? అనుకుంది.

కాఫీ అందుకున్న ఆనంద్ ఆల్బమ్ పక్కనపెట్టి "ఇంకా యిది నీ దగ్గరుందే?" అన్నదానికి ఏమీ జవాబు చెప్పలేక తొట్రుపడింది. ఇదే మంచి అదననుకుని "ఆనంద్‌గారూ! ఓ విషయం మిమ్మల్ని అడగాలనుకుంటున్నాను" అన్న నర్మదని చూస్తూ – "అడుగు నర్మదా! సందేహం దేనికీ? మనం కలిసి ఓ ఆఫీసులో పనిచేస్తున్నాం – అప్పుడే ఆరు నెలలు అవుతోంది. ఎందుకు సందేహం?" అన్న మాటల్ని ఆసరాగా తీసుకుని లేచి అతని ప్రక్కన సోఫాలో కూర్చుంటూ "ఇంక ఈ ఒంటరి బ్రతుకు బ్రతకలేకుండా వున్నాను ఆనంద్! నీ దగ్గరికి వచ్చెయ్యాలని వుంది. అమ్మగార్ని జాగ్రత్తగా చూసుకుంటాను. నా పొరపాట్లని నేను తెలుసుకున్నాను. నన్ను క్షమించండి. ఆనంద్ క్షమించండి" అంటూ అతని ఒడిలో తలపెట్టుకుని విలపించసాగింది. నర్మద భుజం చుట్టూ చెయ్యి వేసి, లేవదీసి కూర్చోపెట్టిన ఆనంద్ ఏమీ మాట్లాడకుండానే మౌనంగా లేచి వెళ్ళిపోయాడు.

వెళ్ళిపోతున్న ఆనంద్‌ని చూస్తూ దుఃఖం ఆపుకోలేకపోయింది. అలా ఎంతసేపు దుఃఖించిందో తెలీలేదు. "అతని మౌనం ఏం చెప్పింది? ఏమనుకోవాలి? తను అడిగిన దానికి ఏమీ జవాబు చెప్పకుండా వెళ్ళిపోవడంలో అర్థం ఏమిటి?" అన్న ఆలోచనలతో బుర్ర తిరిగి పోసాగింది.

మనసు బాగుండని నర్మద ఆఫీసుకి వెళ్ళబుద్ధెయ్యక వారం రోజులు సెలవు పెట్టింది. పిచ్చిదానిలా ఇంట్లోనే కూర్చుంది.

ఆఫీసుకెళ్ళిన నర్మదకి ఆనంద్ సెలవు మీద వూరెళ్ళాడన్న కబురు ఎందుకో చాలా బాధించింది. రోజులు గడుస్తున్నాయి. ఆఫీసుకి వెళ్తోంది, వస్తోంది. మనసంతా అల్లకల్లోలంగా వుంది. ఇంటికొస్తే ఆనంద్ గురించే ఆలోచన. అతని మనసులో తనంటే ఎలాంటి భావం వుంది? ఎందుకలా మాట్లాడకుండా వెళ్ళిపోయాడు? ఇష్టం లేకపోతే చెప్పెయ్యొచ్చు కదా! ఇలా

సస్పెన్సులో పెట్టి నన్ను బాధించకపోతే! ఆ సంఘటన తరువాత బాధకొద్దీ సెలవుపెట్టాను. కనీసం ఓసారి వచ్చి కారణం అడగొచ్చు కదా! ఈ ఒంటరి బ్రతుకు ఆనంద్‌ని విసిగించడం లేదా? లేక హాయిగా వుందా? మళ్లీ ఈ చికాకులెందుకనుకున్నాడా? ఇంత అకస్మాత్తుగా వెళ్లిపోవడానికి ఆ సంఘటనే కారణమా?" అన్న ఆలోచనలు రాత్రింపగళ్ళూ వేధించసాగాయి.

ఆఫీసు నుంచి ఇంటికొచ్చిన నర్మదకి పోస్టు బాక్సులో కవరు కనపడింది. కవరు తీసి ఫ్రం అడ్రసు చూసింది. అది ఆనంద్ రాసిన కవరు. తలుపు తాళం తీసి పర్సు పక్కకి పడేసి "ఏం రాసాడూ?" అనుకుంటూ ఆత్రంగా ఉత్తరం చింపింది.

"చి॥ నర్మదకి - ఆశీర్వచనాలు. నేను మాటమాత్రంగానైనా నీతో చెప్పకుండా సెలవు పెట్టి వచ్చేశాను. నువ్వు ఏమనుకుంటున్నావో.

నేను రాబోయే ముందు నువ్వు ఆఫీసుకి రావడం మానేశావు. కారణం ఊహించగలను. ఆ రోజు నువ్వు అడిగిన దానికి నేను సమాధానం చెప్పకపోవడం నీకు చాలా బాధ కలిగించి వుంటుంది. మొదటి నుంచీ నాది మెతక స్వభావం. ఎవరినీ నొప్పించి మాట్లాడలేను. అదే ఆ రోజు నీకు జవాబివ్వలేకపోవడానికి కారణం. అప్పటినుంచీ యింటికెళ్లిన నాకు నీ గురించే ఆలోచన.

నాకు ఆ వూరికి నువ్వు ఆఫీసులో జాయినవడానికి నెల్లాళ్ల ముందే బదిలీ అయింది.

నీకు ఒక విషయం తెలియజెయ్యవలసి వస్తుందని ఊహించలేదు. సందర్భం రాక చెప్పలేదు. మళ్లీ మనం యిలా కలుస్తామని అసలే ఊహించలేదు. విధి విచిత్రమైనది.

నర్మదా! మనం విడిపోయాక కూడా రెండేళ్ళపాటు నువ్వు తిరిగి వస్తావన్న ఆశతో ఎదురుచూశాను. నువ్వు రాకపోవడంతో చందనని పెళ్లి చేసుకున్నాను.

నాకు బదిలీ అయ్యాకే అమ్మ సొంతిల్లు వదిలి రానని పట్టుబట్టింది. దాంతో అమ్మని అక్కడే వదిలేశాను. చందన ఉద్యోగం మానేసి అమ్మని చూసుకుంటోంది. నాకు ఓ అమ్మాయి. పేరు నర్మద - త్వరలో నేను మా వూరికి బదిలీ చేయించుకుని నిన్ను రోజూ బాధించకుండా వుండే ప్రయత్నంలో వున్నాను. నన్ను మన్నించు నర్మదా!

ఆప్యాయతతో - ఆనంద్"

ఉత్తరం చదివి గాలి తీసిన బుడగలా సోఫాలో కూలబడిన నర్మద, "నాలా కఠినంగా కాకుండా, ఎంత సున్నితంగా చెంపలు వాయించాడు ఆనంద్" అనుకుంది.

- పత్రిక, మార్చి 2007